
**PUHE KOMINTERNIN TOIMEENPANEVAN
KOMITEAN VI LAAJENNETUN
TÄYSISTUNNON SAKSAN
VALIOKUNNASSA**

maaliskuun 8 pnä 1926

Toverit! Minulla on ainoastaan muutamia huomautuksia.

1. Eräät toverit luulevat, että jos Neuvostoliiton edut vaatisivat, niin Lännen kommunististen puolueiden pitäisi omaksua oikeistopoliittika. Minä en ole samaa mieltä, toverit. Minun on sanottava, että tämä olettaus ei sovi laisinkaan yhteen niiden periaatteiden kanssa, joita me, venäläiset toverit, pidämme ohjeena työssämme. Minä en voi kuvitella sellaista tapausta, että Neuvostotasavaltamme edut saattaisivat joskus vaatia veljespuolueitamme poikkeamaan oikealle. Sillä mitä merkitsee oikeistopoliittikan noudattaminen? Se merkitsee työväenluokan etujen pettämistä tavalla tai toisella. En voi kuvitella, että Neuvostoliiton edut voisivat vaatia veljespuolueitamme pettämään työväenluokan etuja edes hetkeksikään. En voi kuvitella, että tasavaltamme edut, joka on koko maailman vallankumouksellisen proletaarisen liikkeen tukikohtana, eivät vaatisi Lännen työväeltä mitä suurinta vallankumouksellisuutta ja poliittista aktiivisuutta, vaan tämän aktiivisuuden vaimentamista, vallankumouk-

sellisuuden tukahduttamista. Sellainen olettamus loukkaa meitä, venäläisiä tovereita. Siksi pidän velvollisuutenani tehdä kokonaan ja täydellisesti pesäeron tuollaisesta järjettömästä ja kerrassaan käsittämättömästä luulosta.

2. Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomiteasta. Eräät intelligentit puhuvat sellaista, että Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitea on heikko, että se johtaa heikosti, että kun ei Keskuskomiteaan kuulu intelligenttivoimia, niin se vaikuttaa työhön kielteisesti, ettei Keskuskomiteaa ole olemassa j.n.e. Kaikki se on väärin, toverit. Mielestäni sellaiset puheet ovat kommunistien arvolle sopimatonta intelligenttien poukkoilua. Saksan kommunistisen puolueen nykyinen Keskuskomitea ei ole satunnaisesti muodostunut. Se on syntynyt taistelussa oikeistovirheitä vastaan. Se on lujittunut taistelussa „ultravasemmistolaisia“ virheitä vastaan. Siksi se ei ole enempää oikeistolainen kuin „ultravasemmistolainenkaan“. Se on leniniläinen Keskuskomitea. Se on juuri sellainen johtava työläisryhmä, jota Saksan kommunistinen puolue nyt tarvitsee.

Sanotaan, että nykyinen Keskuskomitea ei loista teoreettisilla tiedoilla. Mitäpä siitä,—kunhan vain olisi oikea politiikka, niin teoreettisten tietojen takia eivät asiat pysähdy. Tiedot voidaan hankkia, ellei niitä ole tänään, niin huomenna ne jo on, mutta sitä oikeaa politiikkaa, jota Saksan puolueen Keskuskomitea nykyään harjoittaa, eivät eräät pöyhkeilevät intelligentit pysty niinkään helposti omaksumaan. Ja nykyisen Keskuskomitean voima on siinä, että se toteuttaa oikeaa leniniläistä politiikkaa, mitä „tie-

doillaan“ pöyhkeilevät intelligentti pahaset eivät halua ymmärtää. Eräiden tovereiden mielestä on riittävä, kun joku intelligentti lukee pari kolme kirjaa yli tavallisen tai kirjoittaa pari kirjasta lisää, jotta hän voi jo vaatia johto-oikeutta puolueessa. Se on väärin, toverit. Se on naurettavan väärin. Te saatatte kirjoittaa kokonaisia kirjoja filosofiasta, mutta ellette te ole omaksuneet Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean oikeaa politiikkaa, niin teitä ei saa päästää puolueen peräsimeen.

Toveri Thälmann! Ottakaa palvelukseen nämä intelligentit, jos he todellakin haluavat palvella työväen asiaa, tai te voitte ajaa heidät hiiteen, jos he haluavat komennella hinnalla millä hyvänsä... Se tosiasia, että nykyisessä Keskuskomiteassa ovat työläiset enemmistönä, on Saksan kommunistisen puolueen suuri etuisuus.

Mikä on Saksan kommunistisen puolueen tehtävä?

Se, että raivataan tie mielipiteiltään sosialidemokraattisten työläisjoukkojen luo, jotka ovat eksyneet sosialidemokraattisen sekasotkun rämeikköihin, ja vallataan siten työväenluokan enemmistö kommunistisen puolueen puolelle. Tehtävänä on auttaa eksyneitä veljiänne pääsemään oikealle tielle ja saamaan yhteyden kommunistiseen puolueeseen. Tässä on mahdollista kaksi menetelmää suhtautumisessa työväenjoukkoihin. Toinen on erityisesti intelligenttimäinen menetelmä, työläisten piiskaamismenetelmä, se menetelmä, että työläisiä „vallataan“, niin sanoakseni, piiska kädessä. Ei tarvinne todistella, ettei tällä menetelmällä ole mitään tekemistä kommunismin menetelmän kanssa, sillä se ei vedä puoleensa, vaan ainoastaan

työntää pois työläisiä. Toinen menetelmä on se, että päästään yhteisymmärrykseen eksyneiden veljien kanssa, jotka ovat joutuneet sosialidemokraattien leiriin, että autetaan heitä pääsemään pois sosialidemokratian rämeiköistä, helpotetaan heidän siirtymistään kommunismin puolelle. Ainoastaan tämä menetelmä on kommunistinen työmenetelmä. Se tosiasia, että nykyinen Keskuskomitea on kokoonpanoltaan proletaarinen, tämä tosiasia helpottaa huomattavasti tämän toisen menetelmän soveltamista Saksassa. Siten onkin selitettävä ne saavutukset yhteisrintaman toteuttamisessa, joita Saksan kommunistisen puolueen nykyisellä Keskuskomitealla epäilemättä on olemassa.

3. Meyeristä. Kuuntelin tarkkaavaisesti Meyerin viisasta puhetta. Mutta minun on sanottava, että hänen puheensa erään kohdan kanssa en voi olla samaa mieltä. Meyerin mielestä asia on siten, ettei hän ole tullut Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean luo, vaan päinvastoin Keskuskomitea on tullut hänen luokseen. Se ei ole totta, toverit. Hän ei suoraan sanonut sitä, mutta tuo ajatus kuului koko hänen puheestaan. Se ei ole oikein, se on suuri virhe. Nykyinen Keskuskomitea on syntynyt taistelussa oikeistolaisia vastaan, joiden riveissä Meyer vielä äskettäin puuhasi. Keskuskomiteaa ei voi muuttua oikeistolaiseksi, ellei se halua luopua olemuksestaan, ellei se halua kääntää takaisin Saksan kommunistisen puolueen historian pyörää. Kun Meyer kuitenkin on alkanut tulla lähemmäksi tätä Keskuskomiteaa, niin se merkitsee, että Meyer on alkanut vasemmistua, hän on alkanut tunnustaa oikeistolais-

ten virheitä, että hän on alkanut loitota oikeistolaisista. Siis ei Keskuskomitea tule Meyerin luo, vaan päinvastoin Meyer tulee Keskuskomitean luo. Hän lähenee Keskuskomiteaa, mutta hän ei ole vielä päässyt perille. Hänen on otettava vielä pari kolme askelta pois oikeistolaisista Keskuskomiteaa kohti tullakseen kokonaan Saksan kommunistisen puolueen nykyisen johdon kannalle. Olen kaukana siitä, että pitäisin Meyerä ruton saastuttamana, en kehoita työntämään Meyerä luota, puhun ainoastaan siitä, että hänen on otettava vielä pari kolme askelta eteenpäin lähetäkseen lopullisesti Saksan kommunistisen puolueen nykyistä Keskuskomiteaa.

4. Scholemista. En rupea puhumaan pitemmästi Saksan „ultravasemmistolaisista“ enkä Scholemin politiikasta. Sitä on täällä puhuttu riittävän paljon. Haluaisin vain esittää erään paikan Scholemin puheesta ja arvostella sitä ankarasti. Scholem on nyt puolueen sisäisen demokratian kannalla. Siksi hän ehdottaa alettavaksi yleisen väittelyn, kutsumaan mukaan Brandlerin ja Radekin, kutsumaan kaikkia, oikeistolaisista „ultravasemmistolaisiin“ saakka, julistamaan yleisen amnestian ja aloittamaan yleisen väittelyn. Se on väärin, toverit. Sitä me emme tarvitse. Ennen Scholem vastusti puolueen sisäistä demokratiaa. Nyt hän syöksyy toiseen äärimmäisyyteen kannattaen rajatonta ja millään hillitsemätöntä demokratiaa. Jumala varjelkoon meitä sellaiselta demokratialta. Venäläiset eivät suotta sano: „Anna hullun rukoilla, niin se hakkaa otsansa rikki“. (Naurua.) Ei, me emme tarvitse sellaista demokratiaa. Saksan kommunistinen puolue on jo potanut oikeistolaistaudin. Meillä

ei ole syytä tartuttaa siihen nyt keinotekoisesti tätä tautia. Saksan kommunistinen puolue potee nyt „ultravasemmistolaisen“ tautia. Meillä ei ole nyt syytä voimistaa tätä tautia, — se on raivattava pois juurineen, eikä voimistettava sitä. Me emme tarvitse minkäläistä väittelyä tahansa emmekä minkäläistä demokratiaa tahansa, vaan sellaista väittelyä ja sellaista demokratiaa, joista on hyötyä Saksan kommunistiselle liikkeelle. Siksi minä vastustan Scholemin ehdottamaa yleistä amnestiaa.

5. Ruth Fischerin ryhmästä. Tästä ryhmästä on täällä puhuttu niin paljon, että minun ei tarvitse sanoa kuin muutama sana. Mielestäni kaikista Saksan kommunistisen puolueen epäsuotavista ja kielteisistä ryhmistä tämä ryhmä on kaikkein epäsuotavin ja kaikkein kielteisin. Eräs „ultravasemmistolainen“ proletaari huomautti täällä, että työläiset kadottavat luottamuksensa johtajiin. Jos asia on niin, on se kerrassaan valitettavaa. Sillä siellä ei voi olla oikeaa puoluetta, missä ei ole luottamusta johtajiin. Mutta kuka siihen on syyssä? Siihen on syyssä Ruth Fischerin ryhmä, sen kaksinaisuus politiikassa, sen tapa puhua yhtä ja tehdä toista, ainainen ero tekojen ja sanojen välillä tämän diplomaattisen ryhmän käytännössä. Siellä, missä johtajat ovat mädänneet diplomaattisessa vehkeilyssä, missä sanoja ei vahvisteta teoilla, missä johtajat puhuvat yhtä, mutta tekevät toista, siellä eivät työläiset voi luottaa johtajiin.

Miksi Venäjän työläiset luottivat Leniniin rajattomasti? Yksistään senkö takia, että hänen politiikkansa oli oikeaa? Eivät, eivät yksistään sen takia.

He luottivat häneen myös siksi, koska he tiesivät, että Leninillä sanat eivät ole koskaan ristiriidassa tekojen kanssa, että Lenin „ei petä“. Siihen muun muassa perustui Leninin auktoriteetti. Sellaisia menetelmiä käyttäen Lenin kasvatti työläisiä, sillä tavalla hän valoi heihin luottamusta johtajiin. Ruth Fischerin ryhmän menetelmä, mädän diplomatian menetelmä, on suoranainen vastakohta Leninin menetelmälle. Minä voin kunnioittaa ja uskoa Bordigaa, jota en pidä leniniläisenä enkä marxilaisena, voin uskoa häneen siksi, että hän puhuu sitä, mitä ajattelee. Minä voin uskoa vieläpä Scholemiakin, joka ei aina puhu samaa, mitä ajattelee (naurua), mutta joka tulee toisinaan lörpötelleeksi ajatuksensa julki. (Naurua.) Mutta minä en voi parhaalla tahdollaniakaan uskoa sekuntiakaan Ruth Fischeriä, joka ei puhu milloinkaan sitä, mitä ajattelee. Juuri siksi olenkin sitä mieltä, että Ruth Fischerin ryhmä on kaikkein kielteisoin Saksan kommunistisen puolueen kaikista kielteisistä ryhmistä.

6. Urbansista. Kunnioitan syvästi Urbansia vallankumousmiehenä. Olen valmis kumartamaan hänelle siitä, että hän käyttäytyi niin hyvin oikeudessa. Mutta minun on sanottava, että yksistään näillä Urbansin ominaisuuksilla ei pitkälle päästä. Vallankumouksellisuus on hyvä asia. Järkähtämättömyys — vielä parempi. Mutta ellei näiden ominaisuuksien lisäksi asevarastossa ole mitään muuta, niin se on vähän, toverit, hirveän vähän. Sellaisesta varastosta riittää kuukaudeksi, pariksi, mutta sitten se ehtyy, ehtyy varmasti, ellei sitä tueta oikealla politiikalla. Saksan kommunistisessa puolueessa on nyt käynnissä

leppymätön taistelu Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean ja Katzin joukkion välillä. Kenen puolella Urbans on? Katzin joukkion vaiko Keskuskomitean puolella? Poroporvarillisen filosofin Korschin vaiko Keskuskomitean puolella? Tässä on tehtävä valinta. Ei saa juuttua näiden taistelevien voimien väliin. Siinä tarvitaan rohkeutta sanoa julkisesti ja rehellisesti, kenen puolella Urbans on, Keskuskomitean vaiko sen riehaantuneiden vastustajien puolella. Siinä tarvitaan täyttä selvyyttä. Urbansin onnettomuus on se, ettei hänellä nähtävästi vielä ole tätä selvyyttä, että häntä vaivaa poliittinen lyhytnäköisyys. Poliittinen lyhytnäköisyys voidaan antaa anteeksi kerran, se voidaan antaa anteeksi toisenkin kerran, mutta jos se muuttuu politiikaksi, niin silloin lyhytnäköisyys lähentelee rikosta. Siksi olenkin sitä mieltä, että Urbansin on määrättävä asemansa avoimesti ja rehellisesti, ellei hän halua kadottaa vaikutusvaltansa rippeitäkin puolueessa. Työväenjoukot eivät voi elää muistoilla siitä, kuinka hyvin Urbans käyttäytyi oikeudessa. Työväenjoukot tarvitsevat oikeaa politiikkaa. Ellei Urbansilla ole selvää ja määrättyä politiikkaa, niin ei tarvitse olla ennustaja sanoakseen, ettei Urbansin auktoriteetista jää jällelle muistoakaan.

*Aikakauslehti „Kommunistitsheski
Internatsional“ № 3(52),
maaliskuu 1926*